

RUITERS VAN DIE DOOD

**Nr.8 Woeste Laeveld
Reeks**



BRAAM LE ROUX

RUITERS VAN DIE DOOD

deur

BRAAM LE ROUX

Uitgee deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2022

Woeste Laeveld Reeks Verhale

Die voorbladskets is 'n nuwe ontwerpte voorblad, spesiaal geskep om by die Woeste Laeveld reeks se tema te pas.

Hierdie boek is die eerste uitgawe in e-boek formaat.

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewing of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

RUITERS VAN DIE DOOD

deur Braam le Roux

ISBN 978-1-928498-70-4

Uitgee deur:

Skatkis Boeke - Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2022)

Boek geredigeer deur Pieter Haasbroek

Aanlyn winkel: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Hierdie verhaal, soos ook die ander in die reeks, speel af in die tagtigerjare van die vorige eeu toe Barberton, in die bergwêreld van die Oostelike Transvaal, nog wild en woest was. Fortuinsoekers het uit verre oorde die aarde kom omdolwe op soek na goud. En te midde van geldsug en 'n koorsagtige gejaag om ryk te word, het hartstogte opgevlam. Haat, weerwraak en jaloesie was stukragte wat die mens tot die uiterste gedryf het. Wet en orde kon nie altyd behoorlik toegepas word deur die geringe polisiemag wat toe bestaan het nie. Die opperheerskappy van die rewolwer, geweer en dolk het meestal deurslag gegee in die stryd tussen reg en onreg en was deur baie beskou as die eintlike wet. Maar te midde van hierdie ruwe era en wilde hartstogte, was daar ook die mooi ontplooiing van liefde tussen man en vrou, waar innige emosies soms deurstrengel geraak het met siedende wraaklus, moord en vernielsug.

In hierdie laaste opwindende woeste weste reeks verhale uit die pen van Braam le Roux, ontsnap daar 'n gevangene uit die tronk. Snel Benecke het net een doel voor oë en dit is om hom te wreek op die man, wat hy glo hom ontnem het van sy erfposisie, asook 'n groot skat wat hy iewers versteek het net voor hy tronk toe is. Die persoon wat Snel wil doodmaak is die polisie-agent Frans Verwey, wat vir Snel gearresteer het vir beesdiefstal en strafbare manslag. Hein Brandis het intussen ook 'n polisie agent geword en saam word die twee uitgestuur om te gaan ondersoek instel na iemand wat in 'n hut verbrand het. Hein glo nie die identiteit van die oorledene nie en nie lank nie of iemand wat hy ken, bevestig ook sy vermoede in die verband. Die "oorlede" man beraam 'n aaklige plan deur 'n goeie vriend van Hein te vermoor en dan die blaam op Hein te plaas. Hy kry dit ook reg en Hein moet later uit die tronk ontsnap met behulp van 'n paar getroue vriende, om te gaan soek na die man wat sy vriend vermoor het en ook om sy eie naam in ere te stel. Tussendeur is daar ook twee beeldskone vroue wat konstant meeding om Hein se aandag en maar min ooghare het vir mekaar. Die noodlot is egter teen Hein en verloor hy nog iemand baie na aan hom. Op vlug van die gereg wat hom voëlvry verklaar het asook skurke wat sy dood soek, het Hein sy hande behoorlik vol om lewend te bly en wraak te neem op

die persoon wat twee van sy vriende vermoor het. Gou klap die vuiste en koeëls sing in alle rigtings in die skermutselinge wat Hein het met die wat hom wil arresteer en doodmaak. In die hierdie spanningsvolle woeste weste verhaal is die skrywer op sy allerbeste en kan mens nie anders as om die boek eers klaar te lees voor jy dit neersit nie.

UITTREKSELS

Net een sekonde voordat Snel daardie bevel wil uiter, slaan Hein met sy linker vuus, sommer hier van agter sy rug af.

Ongenaadig hard kom dit tussen Snel se twee oë te lande. Snel het dit nie verwag nie en die hou ruk sy hele liggaam agteroor. Hy is net bewus van sterre en rook. Hy val reg agteroor, half bewusteloos.

Brandis is blitsig op sy voete. Snel wil orent kom, maar Hein Brandis duik af op hom. Hein gaan sit wydsbeen oor Snel en dan takel hy hom, een hou teen sy linkerslaap en een teen sy regterslaap.

Dit is of Snel nou eers beseft dat Hein los is en dat sy planne dreig om in duie te stort. Met die krag van 'n leeu skop hy in die lug om Hein van hom af te stamp. Terselfdertyd gryp sy hande na Hein se keel. Maar Hein sit pal. Hy is soos 'n verwoede, gewonde tier wat weet dat hy net hierdie een kans gegun gaan word vir oorlewing. Snel slaag darem daarin om 'n paar van die hardste houes van Hein af te weer.

Vinnig soek Hein in die saalsak rond na die rewolwers. Hy haal een uit en hou dit in sy hand. Die hoewegeklap agter hom klink soos 'n oordeel. Hy weet dat hulle nou sal skiet om dood te skiet. Hammersma se ros is vinnig en geleidelik kom die dier nader. As hulle eers in die bergwêreld is, sal Hein hom maklik kan afskud, want Brons is 'n perd wat die berge goed ken en weet hoe om daar te beweeg.

Hein swaai effens om in die saal en dan blaker hy los, maar dit is mis. Hammersma se ryperd hardloop voluit en die perd se neusgate is wyd gesper. Opeens sing daar 'n koeël oor Hein se kop. Dit was baie naby. 'n Tweede knal volg en dan pers Hein skielik sy lippe op mekaar. Sy gesig vertrek van pyn. 'n Brandende gevoel speel deur sy hele liggaam. Hy kyk skuins af en sien die bloed aan sy hemp. Hy weet instinktief dat die koeël die vleis tussen sy nek en sy skouer deurboor het.

Hy draai hom weer om in die saal. Hammersma is geen dertig tree van hom af nie. Hein brand los en Hammersma val dadelik skeef in die saal, los die leisels en gryp na sy regterbeen. Hy probeer dan weer die onstuimige dier inruk, maar die perd snork net en gee eenkant toe pad. Die volgende oomblik rol Hammersma uit die saal en val in 'n modderplas en lê dan stil.

INHOUD

Hoofstukke

Hoofstuk 1.....	Bladsy 8
Hoofstuk 2.....	Bladsy 21
Hoofstuk 3.....	Bladsy 34
Hoofstuk 4.....	Bladsy 46
Hoofstuk 5.....	Bladsy 59
Hoofstuk 6.....	Bladsy 70
Hoofstuk 7.....	Bladsy 84
Hoofstuk 8.....	Bladsy 98
Hoofstuk 9.....	Bladsy 109
Hoofstuk 10.....	Bladsy 122
Hoofstuk 11.....	Bladsy 137
Hoofstuk 12.....	Bladsy 154
Hoofstuk 13.....	Bladsy 172

RUITERS VAN DIE DOOD

Hoofstuk 1

Net enkele tree nog tussen hom en die bewaarder...

Snel Benecke aarsel in die donker.

In die skaduwees van die hoë tronkmure staan sy gestalte roerloos. Sy groot vuiste is krampagtig gebal, terwyl hy na 'n beweging daar in die maanverligte ruimte in die middel van die tronkwerf tuur.

Oor Klapperkop waai daar vannag 'n koue windjie. Dit fluit onheilspellend deur die hemelruim en raas en ruk deur die suikerbosse. Snel maak nog geen beweging nie. Daar is vannag net een bewaarder op diens en dit is ook die eerste keer in die afgelope jaar dat so iets gebeur. Daar is gewoonlik vyf wachte snags wat diens doen, maar die ander manne is vandag skielik weggeroep. Onder die gevangenes is daar gefluister dat dit 'n opdrag van oom Paul is. Snel ken die Republiek, hy ken Njabela en hy ken Mapog se slinksheid. Daar het weer onluste uitgebreek, die naturelle is êrens in die Transvaal weer veglustig en dus het oom Paul nou manne nodig om die onluste te onderdruk.

Dit is op 'n kans soos hierdie dat Snel Benecke die afgelope jaar al met ongeduld wag. Enige iemand kon vandag gesien het dat die tronkowerheid in 'n harwar gejaag is. Die gevangenes moes dit agterkom en Snel was uitgeslape genoeg en sy ore was dus gespits. Dit was maklik om 'n beitel in te smokkel. Hy het sy planne aan geneen van die ander gevangenes meegedeel nie. Die gereelde parade om die gevangenes te visenteer het nie die aand plaasgevind voordat hulle na hul selle toe is nie. Snel het die slot aan die binnekant in 'n kits oop gebeitel en homself toe vrygelaat.

En hier staan hy nou in die donker in die binne ruimte van die tronk. Vannag het sy kans uiteindelik gekom. Die enkele bewaarder met geweer in sy hand het nog geen onraad gemerk nie.

Snel beweeg stadig vorentoe. Hy moet hom net een hou slaan, net een geweldige hou teen sy kennebak en sonder 'n enkele kreun moet die bewaarder dan neersy grond toe. En dan is daar net 'n paar tree, net 'n paar tree tussen hom en die groot ysterhek wat hom toegang sal verleen tot die berge, tot die oop vlaktes, tot die ruimtes buite en tot vryheid. Ja,

dit is net 'n groot ysterhek en 'n afstand van meer as tweehonderd myl wat hom skei van 'n groot skat. Sodra hy in Barberton aanland, kan hy sy fortuin gaan versamel en dan kan hy hom wreek op die man wat daarvoor verantwoordelik is dat hy reeds 'n jaar agter hierdie hoë mure gekluister sit. Veldkornet Frans Verwey sal swaar boet!

Die ander gevangenes slaap blykbaar nog rustig. Hy hoor die sagte gesnork van manne in die geslote selle kort agter hom. En ver onder hom, aan die voet van die Klein Magaliesberge is Pretoria skynbaar in sluimering, diepe sluimering. Die nagmanne het die lampligte langs die strate al lank al, die een na die ander uitgedoof.

Snel voel die groot krag en vasberadenheid deur sy liggaam pols. Hy moet slaag.

Die bewaarder het opeens gekug en swaai nou om, sy gesig na die skaduwees en na die selle wat ry-aan-ry onder die rotse uitgegrawe is. Snel Benecke se spiere span saam. Daar is 'n gekraak van sy stram ledemate en dan spring hy veerkrachtig vorentoe.

Die bewaarder gewaar die springende gedaante eers toe die hou hom vol en hard teen sy kakebeen tref. Sy kop ruk agteroor en hy val-struikel agteruit. Hy bring die geweer vinnig op, maar dit is skielik loodswaar in sy hande. Hy sien hoe die gestalte weer soos 'n verwoede dier nader kom. Hy besef dat dit een van die gevangenes is. Hy wil skree, maar Snel se seningrige vingers vou arendagtig om sy keel. Die kreet stol in die bewaarder se keel, daar kom net 'n geluid uit wat soos die rou geroggel van 'n sterwende klink. 'n Tweede hou kom 'n sekonde daarna op sy voorhoof neer. Sy aanvaller vervaag voor sy oë. Hy word slap in Snel se greep. Snel stamp hom agteruit en hy slaan die volgende oomblik teen die grond neer.

In die slaapselle hou een van die gevangenes skielik op met snork. Hy kom stadig op sy matras orient. Iets het hom wakker gemaak. Miskien is dit die ondraaglike hitte in die sel. Hy luister 'n oomblik na die huilende wind en na die gekras van 'n enkele nagvoël.

'n Oomblik lank betrag Snel sy slagoffer. Die bewaarder lê in 'n roerloze bondel op die grond. Dit lyk byna asof hy dood is. Snel glimlag. Hy kan hom nog 'n harde hou slaan. Die wete dat sy ou krag van 'n jaar gelede nog deur sy liggaam pols, laat hom sterker voel vir die take wat voorlê.

Vinnig kniel hy oor die liggaam van die bewaarder. Die man haal roggelend asem. Snel se vingers vroetel aan die bos sleutels aan die bewaarder se gordel. Hy het dit los. Een van hierdie groot sleutels sal die groot ysterdeur na sy vryheid oopsluit. Hy ruk die volgende oomblik ook die rewolwer wat in 'n leerskede aan die bewaarder sê sy hang uit en steek dit vinnig onder sy eie gordel in.

Hy staan orent en ademloos luister hy. Dis is goed dat die wind oor die tronkmure huil en deur die suikerbosse raas. Niemand in die groot gebou waar die ligte nog brand en waar 'n paar amptenare nog agter hul lessenaars sit, sal hierdie gedempte geroggel hoor nie.

Stadig kom sy gestalte in beweging en dan hardloop hy vinnig oor 'n ligkol na die skaduwees van 'n gebou, naby die groot staaldeur. In die lang skaduwees hardloop hy vinnig maar geruisloos. En dan is hy by die groot ysterdeur. Die groot lig bo op een van die grou mure skyn vol op hom.

Opeens gaan daar 'n rilling deur Snel se hele liggaam. Sê nou maar daar is nog 'n wag êrens op die mure, sê nou maar... Hy druk hom onwillekeurig plat teen die ysterdeur. Maar daar bo is geen beweging nie, geen verdagte geluid hoorbaar nie. En die wind daar buite ruk nou soos 'n oermonster aan die bome en bosse. Nog 'n laaste blik na die lig op die muur en dan rinkel die sleutels in sy hand. Dit klink onnatuurlik hard vir hom. Sy hande bewe effens. Die een na die ander groot sleutel probeer hy. Sy asem suig koersagtig deur sy longe. Het hy die regte sleutels?

Eindelik! Die sleutel knars in die slot. Daar is 'n sagte metaalgeluid en dan druk hy sy skouer teen die deur.

Dit gaan oop.

Die donker bosse is soos inkvlekke voor hom uitgestrek. Die wind woed teen hom aan.

Hy weifel nie lank nie. Hy hardloop sommer blindweg die nag in. Enige oomblik kan die bewaarder weer tot sy positiewe kom en dan sal hy alarm maak en die mense in die groot gebou wat met lêers en ander dinge werk, sal hom te hulp snel.

Hy worstel tussen die haak-en-steek bosse deur. Dit krap en skeur aan sy skamele tronkklere. Maar Snel voel dit nie vanaand nie. Dit is asof hy toelaat dat die sterk wind hom voort waai, doelloos voort waai. Weg,

al verder weg van Klapperkop. Teen sonop wil hy ver in die veld wees, baie ver. Eers dan sal hy rustig planne beraam hoe om van sy tronkklere ontslae te raak en hoe om Barberton te bereik. Eers as hy in die baie voue van die Drakensberge verdwyn, sal hy veilig wees. Dan sal dit 'n hele leër kos om Snel op te spoor, want hy ken die betrokke wêreld, elke duim daarvan. Daar is net een man wat uit die weg geruim moet word, veldkornet Frans Verwey. Solank Verwey leef, sal hy nie in die omtrek van Barberton met sy planne kan voortgaan nie. Trouens, hy sal dit nie durf waag om sy voete in Barberton te sit nie. Verwey is bykans die enigste persoon wat tussen hom en sy erfporse of sy fortuin staan. Soos die wind, dwarrel sy gedagtes voort terwyl hy aanstryk deur die nag. Hy gun hom nie die tyd om stil te staan nie of om pad te soek nie. Hy weet net dat hy in 'n noord-oostelike rigting teen die kop moet bly af beweeg.

'n Uur is reeds verstreke, maar Snel is nog nie moeg nie. Nou beur hy reeds weer teen 'n koppie op. Die suikerbosse staan hier digter, die rotsstukke word meer en die wind bedaar effens daarin.

Hy is nou maklik sowat vyf myl van die plek af waar hy 'n jaar lank ingekluister was. Hy het vyf jaar tronkstraf gekry vir beesdiefstalle en vir strafbare manslag, want een man wat gewaag het om sy veestapel uit die hande van sy bende te red, het met sy lewe daarvoor geboet. Snel sak moeg agter 'n rots neer. In die donker plooi daar 'n glimlag om sy mondhoeke. Die Verwey! Hoe sal hy nie verskrik staan om te weet dat hy, Snel Benecke, die vinnigste man met 'n vuurwapen in die omtrek van Colts Creek, Kaapse Hoop en Barberton, weer terug is nie. Terug om voort te gaan met sy planne. Om sy skatte te versamel en om met die veldkornetjie af te reken. Snel dink diep. Enige man sou oubaas Wessels geskiet het, enige iemand, want as hy wat Snel is die sneller nie eerste getrek het nie, sou Wessels hom beslis voorgespring het. En Verwey het gesorg dat hy opgesluit word omdat hy bang is, bang is vir die snelle bewegings van Benecke. Ja-nee, Verwey vrees hom in daardie kontrei. Daar was nie eens genoeg bewyse dat hy Wessels neergevel het nie. Niemand sou geweet het dat hy, Snel, 'n baassmokkelaar is nie, was dit nie vir die Verwey-vent nie. In Kaapse Hoop, Barberton en tot by Rosano Garsia aan die grens, het hulle hom, Snel, as 'n eerlike man beskou en hulle het vir hom ontsag gehad, vir

hom en die twee rewolwers aan sy heupe.

Maar toe het Verwey hom aan die kaak gestel. Hy het te gerus geword. Snel stryk met sy vingers deur sy bruin hare. Die duisternis lê nog soos 'n swaar sluier om hom en daar is nog geen teken in die ooste dat die dag aan die breek is nie. Die wind neem steeds af in geweld.

Snel worstel teen die moegheid en die vaak wat hom wil oorval. Hy moet net 'n rukkie rus en dan weer aanstryk. Hy moet op Wilgerspruit wees as die son opkom en dan sy planne daar begin beraam.

Hoe het hy nou weer daardie dag tydens sy inhegtenisneming aan Verwey gesê?

“Toemaar, ek kom terug, Frans. Al is dit net om jou op jou plek te sit. Jy weet dat ek nie die oubaas geskiet het nie. Jy sal nie meer lank in Barberton koning kraai nie.”

Frans Verwey het gelag, soos altyd, daardie laggie van selfversekerdheid. En hy het hom gehaat daarvoor. Die drommel van 'n veldkornetjie! As hy maar geweet het watter skatte daar nog vir hom wat Snel is wag en as hy maar wis waarmee hy nog gesmokkel het. Hy, Snel, sal ryk wees as hy eers in Barberton terug is. Baie ryk!

Waar sou hy wat Snel is, nie nou gestaan het, was dit nie vir daardie Verwey nie! Hy sou een van die dae erfgenaam gewees het van 'n plaas van 600 000 morg aan die grens van die Portugese gebied. Hy wonder heimlik of oubaas Peter O'Hara, Verwey se oom, nog lewe.

Opeens raak Snel haastig en ook bietjie senuweeagtig. Hy, as die gesiene voorman van die gebrekklike oubaas, sou die plaas geërf het, maar toe smyt Verwey hom in die tronk. Die oubaas sal hom natuurlik nou ontferf... en dan sal... Hemel, dit het nie eerder tot hom deurgedring nie. Verwey, as die enigste familielid, sal natuurlik dan alles kry, net mooi alles. O'Hara het groot vertrouwe in hom, Snel, gehad. Wat se verdriet het Verwey hom nie alles aangedoen nie!

Vinnig kom Snel orent. 'n Oomblik lank is sy gestalte van ses voet vier duim vaag teen die luglyn afgeëts. Hy maak 'n forsgeboude gestalte uit. Onder die nouspannende tronkklere, nou verskeur en vol winkelhake soos die haakdorings hom vasgegryp het, is sy spiere duidelik sigbaar. Sy hems moue is afgerol sodat mens nie die spierbulte op sy voorarm kan sien nie. In die donker is sy gesig net 'n omlyning, maar daar is iets soos vasberadenheid in die hele houding van die man te bespeur.

Hy rek sy stram ledemate, strek sy arms uit en onderdruk 'n gaap, want die onaangename gedagtes het hom haastig gemaak van vrees dat hy te laat mag wees. Hy moet Barberton haal voordat daar nog vier-en-twintig uur verstreke is, maar hoe?

Die vraag bring hom opnuut in verwarring. Hy betas die vuurwapen wat onder sy gordel ingedruk is. Hy sal die poskoets moet voorkeer en daarmee saam moet ry, maar nie in die klere wat hy aan het nie. Wanneer hulle die berge by Colts Creek en Murphy's Denn binne gaan, sal hy moet afklim. Dan sal alles beter gaan. Daar is nog mense in die omgewing wat sal sweer dat hy onskuldig is en hulle sal hom help. Hy sal weer sy bende versamel, die wat nog oor is en dan sal hy vir Verwey op sy plek gaan sit.

Hy hardloop teen die helling op. Die klippe kras teen mekaar soos hy hulle versteur en dit rol entjies teen die berghelling af. Hy spring oor 'n sloot. Later is hy bo op die kruin van 'n koppie. 'n Heerlike windjie spoel om hom heen. Hy tuur 'n oomblik na benede en dan spits hy sy ore.

Hy het hom misgis of nie! Ver onderkant hom hoor hy dit dan opeens weer, die gerunnik van uitgelate en pronkende perde.

Die bloed pols vinniger deur sy are. Hier iewers onderkant hom moet 'n plaas wees en sommer baie naby en daar is perde. Hy staan nog en luister en drink die naglug diep in.

Perde! En hulle beweeg nader. Daar is nou ook die geroep van 'n man. Dit klink duidelik deur die stil nag. Helder en suiwer sonder eggo's wat daarop volg. Dit moet later wees as wat hy gedink het. Seker al drieuur, miskien later. Hy het sy tyd langs die rotsblok onnodig verspeel.

Hy beweeg afwaarts, stadig en sonder om enige geluid te maak. Die geluide van proesende perde, die driftige gerunnik van merries en die geskree van 'n manstem smelt ineen. En dit kom nader na sy kant toe. Hy kan reeds die gekras van die hoewe teen die klippe hoor. Dit is duidelik dat die persoon die perde teen die hoogte uitjaag. Die diere wei seker op die plato bo op die hoogte waarvandaan Snel nou net van af kom.

Vinnig sak hy die volgende oomblik agter 'n moepelbos in. Die gestaltes van pronkende perde het hier voor hom in die donker verrys, statig en gespierd. 'n Skraal luggie trek van die diere se kant af na hom

toe. Hulle het hom nog nie gewaar of geruik nie. Dit is Arabiese merries, uitspattig van lewenslustigheid.

Ademloos wag Snel. Hy het klaar 'n plan in sy kop. Die eerste klomp beweeg by hom verby. Maar die volgende oomblik kom een van die perde reg op hom af en steek skielik vier voet voor hom vas. Die pers se slank nek word vinnig omhoog geruk, sy ore gespits en sy neusgate gaan wyd oop. Die dier het hom gewaar! Dan volg 'n enkele kortaf geproes. Swierig swaai die dier om, werp sy stert in die lug en staan eenkant toe dat die klippe eintlik onder sy hoewe uit spat. Dadelik kom die hele trop perde in beweging. Hulle swenk, maal, draai en maak aanstalles om te vlug. Hulle het almal nou die vreemde gestalte, hurkend onder die moepelbos gewaar.

Die wagter skree op die trop uitgelate, maar nou verskrikte perde. Snel hoor hoe 'n ruiter aan gegaloppeer kom, ook in sy rigting, blykbaar om vas te stel wat die oorsaak van die skielike onrus onder die trop is. Snel val plat. Die ruiter doem uit die duisternis voor hom op.

Snel kreun diep en benoud.

“Wie is daar?” klink dit in die nagstilte.

“Goddank, ek... ek... ek dink my been is gebreek... My perd het my afgegooi... Ek...”

Die man stuur sy perd nader.

“Wie is jy? Hoekom ry jy hierlangs? Die pad is verder weswaarts. Is jy 'n vreemdeling?”

Die vrae volg mekaar vinnig. Die ruiter het vlak by hom ingehou, maar hy klim nog nie af nie. Die uitgelate perde het skielik die loop geneem, al langs die berghang af, in die rigting van 'n diep kloof.

“Van is Benade. Ek kom van Kloofzicht. My vrou lê uiters ellendig. Ek is op pad na die dokter in Pretoria. Ek het besluit om kortpad te steek oor die berg. My perd moes vir iets geskrik het. Ek het hier tussen die klippe te lande gekom. O, die pyn is ondraaglik! As ek net op 'n perd kan kom. Jammer ek het jou diere op loop gejaag. Ek kon regtig nie anders nie, ou vriend.”

“Toemaar. Hulle weet waar die weiplek is. Die klomp uitgelate goed was vannag in die lusern en het die drade daar vertrap. Maar laat ek jou help.”

Die ruiter swaai vinnig uit die saal. Hy swaai die teuels behendig oor